

SE TOT POT SCRIE POVEȘTI DE DRAGOSTE
(PRIMELE ȘAPTE comedii ușoare pentru oameni triști)

O bancă în parc; pe ea, într-un colț, stă un bărbat îmbrăcat în costum dar încălțat în pantofi de sport și care ține pe genunchi o cutie de bomboane (aluzie vizibilă la personajul FOREST GUMP); el va ocupa acel loc de la începutul până la finalul spectacolului. Din tavan cade un fulg de pasăre. Când ajunge pe pantoful său, începe spectacolul.

POVEȘTEA 1. ANTI LOVE STORY

Aceeși bancă în parc; se așează o pereche de tineri, adolescenți; se îmbrățișează, se sărută, par îndrăgostiți;

TÂNĂRA : Ai vorbit cu ai tăi?

TÂNĂRUL : Mmmm, încă nu.

TÂNĂRA : De ceee?

TÂNĂRUL : Mami e venit aseară târziu, era praf... ca după gardă.

TÂNĂRA : Și taică-tu?

TÂNĂRUL : Băi nu știu, că nu l-am văzut de vreo două zile. O să-l sun, dar așa mi-e târșă?

TÂNĂRA : De ce?

TÂNĂRA : La el întotdeauna e nu. Trebuie să trag de el...

TÂNĂRA : Mie mama îmi dă voie...

TÂNĂRUL : Yey!

TÂNĂRA : Îmi dă și bani. A zis că-mi dă 400 de lei. Diseară mă duc la bunica, poate scot și de la ea vreo 200...

TÂNĂRUL : Lasă că asta nu e problemă... o tapez pe mami de minim 1,000. I-am luat 9 la BAC să sară cu banu' acum.

TÂNĂRA : Ce tare ești, ți-am zis baby? (*îi ia capul între mâini, apoi își lipește nasul de nasul lui*); Vreau futu...

TÂNĂRUL : Poimâine are iar gardă, mergem la mine.

TÂNĂRA : Dar eu vreau acum.

Își scot amândoi telefoanele mobile; încep să tasteze la ele, se concentrează fiecare pe telefonul lui

TÂNĂRUL : Moamă ce tare e asta? (*îi arată fetei*)

TÂNĂRA (*se uită*) : Bicla mea e mai tare.

TÂNĂRUL : Nope, asta e mai tare.

TÂNĂRA : Ba a mea e mai tare.

Tastează iar fiecare.

TÂNĂRUL : la uite, iar s-a băgat asta peste mine?

TÂNĂRA : Cine ? Cine?

TÂNĂRUL : Bianca.

TÂNĂRA : Care Bianca?

TÂNĂRUL : Bianca de la B, aia blondă cu piercing la buză.

TÂNĂRA : Și ce vrea?

TÂNĂRUL : Mă întrebă ce fac?

TÂNĂRA : Și ce faci?

TÂNĂRUL : I-am scris că sunt pe bancă în parc.

TÂNĂRA : Cu mine?

TÂNĂRUL : Nu, i-am zis că-s singur.

TÂNĂRA : De cee?

TÂNĂRUL : Nu e treaba ei.

TÂNĂRA : Ți-e rușine cu mine?

TÂNĂRUL : Nu mă, dar nu vreau să știe Bianca.

TÂNĂRA : De ce să nu știe?

TÂNĂRUL: Că nu vreau eu.

TÂNĂRA : Ea ce-a făcut la BAC?

TÂNĂRUL : Nu știu, mi se pare că l-a picat.

TÂNĂRA : Păi dacă e proastă...

TÂNĂRUL : Lasă că o rezolvă ta-su, că lucrează în Guvern, pe acolo.

TÂNĂRA : Să te lase în pace.

TÂNĂRUL : Ei, mă întreabă și ea de una de alta, că am rămas prieteni.

TÂNĂRA : Mda, ați rămas prieteni... și mie de ce nu mi-ai spus?

TÂNĂRUL : Păi nu e important, mai vorbim și atât; nu mai e nimic între noi, e în alt film acum.

Tastează iar fiecare în liniște.

TÂNĂRA: Vrei să-ți pun cântec?

TÂNĂRUL : Da, ce cântec?

TÂNĂRA : ăsta nou cu Smiley, “Acasă”.

TÂNĂRUL : Ia, pune...

TÂNĂRA pune pe telefon cântecul; se aude; cei doi mișcă din cap; TÂNĂRA închide ochii și îl imită pe solist; îl imită și TÂNĂRUL dar oarecum neutru, mai degrabă amuzat. Muzica se oprește brusc și se aude un bip

TÂNĂRA : Mi-a intrat mesaj. (citește)

TÂNĂRUL : De la cine.

TÂNĂRA (un pic schimbată la față) : Ei, de la nimeni...

TÂNĂRUL : Nimeni nu trimite mesaje.

TÂNĂRA : Nu contează.

TÂNĂRUL : Arată-mi și mie.

TÂNĂRA : Nu-ți arăt.

TÂNĂRUL : Hai mă Rux, arată-mi.

TÂNĂRA : Ce să-ți arăt? Nu e nimic.

TÂNĂRUL (îi smulge telefonul din mână; ea încearcă să și-l recapete, el se ferește; citește) : “Zâno, să zicem că diseară mă eliberez, ce zici?” Cine e ăsta, “Satârul”?

TÂNĂRA (vizibil rușinată) : Nu știu.

TÂNĂRUL : Cum nu știi?

TÂNĂRA : Un nimeni.

TÂNĂRUL (*se înroșește și el*) : Cine e ăsta Rux? Cum adică “Zâno...”?

TÂNĂRA : E un nimeni de pe facebook...

TÂNĂRUL : Un nimeni de pe facebook care se eliberează diseară...

TÂNĂRA : E treaba lui ce face diseară, nu mă interesează.

Tânărul scroll-ează puțin pe ecranul telefonului ei

TÂNĂRUL : ăsta e puriu, câți ani are?

TÂNĂRA : Nu-s pozele lui.

TÂNĂRUL : De unde știi că nu sunt pozele lui?

TÂNĂRA : E un fake, sunt sigură. Cred că e Alina, aia mă urăște de moarte. Țși face mereu conturi false.

TÂNĂRUL : Mă aburești Rux.

TÂNĂRA : Nu te aburesc Alex, nu e nimic, nu e nimeni, eu te iubesc doar pe tine. (*TÂNĂRUL ezită, apoi îi întinde telefonul privind-o lung*) : De ce te uiți la mine așa? Nu-mi place...

TÂNĂRUL : Nu știu, parcă nu mai ești tu... așa aș vrea să știu ce îmi ascunzi?

TÂNĂRA : Nu îți ascund nimic iubit; dă-l încolo...

Citesc iar, fiecare pe telefonul lui... se aud bip-urile care anunță mesaje private; când la unul când la celălalt; fiecare tastează febril.

TÂNĂRA : Cui îi scrii?

TÂNĂRUL : Biancăi.

TÂNĂRA : Ce îi scrii?

TÂNĂRUL : Nu mare lucru, mai degrabă îi răspund la întrebări.

TÂNĂRA : Ce întreabă?

TÂNĂRUL : Uite, mă întreabă dacă vreau să merg cu ea în Vamă.

TÂNĂRA (*e surprinsă*) : Una ca ea poate să-și permită să meargă în Vamă cu cine vrea...

TÂNĂRUL : Exact.

TÂNĂRA : Ce vrei să spui ?

TÂNĂRUL : Că una că ea poate să meargă în Vamă cu cine vrea ea.

TÂNĂRA : Adică și cu tine.

TÂNĂRUL : Adică și cu mine.

TÂNĂRA : Alex, ești rău cu mine acum... în Vamă mergem doar noi doi.

TÂNĂRUL : Dar tu cu cine vorbești?

TÂNĂRA : Ei...

TÂNĂRA : Iar îți iau telefonul.

TÂNĂRA : Cu... el.

TÂNĂRUL (*cu vocea sugrumată*) : Ce vrea?

TÂNĂRA : Nu știu, de câteva zile m-a adăugat la prieteni. Tot îmi dă mesaje.

TÂNĂRUL : Faceți porn?

TÂNĂRA (*roșește*) : Cum poți să crezi așa ceva?

TÂNĂRUL : Faceți porn?

TÂNĂRA : Puțin, într-o seară... dar fumasem, nu mai țin minte mare lucru.

TÂNĂRUL : Deci faceți porn...

TÂNĂRA: Iubit... nu fii; ce, tu n-ai făcut niciodată cu alta?

TÂNĂRUL : Niciodată de când suntem împreună.

TÂNĂRA : Iartă-mă

Primește bip-uri succesive

TÂNĂRUL : E insistent tipul...

TÂNĂRA : O să-l blochez.

TÂNĂRUL : Ok, blochează-l.

TÂNĂRA : Ok, o să-l blochez.

Telefonul ei bip-aie în disperare; și telefonul lui la fel.

TÂNĂRUL : Păi blochează-l.

TÂNĂRA : Îl blochez dacă o blochezi și tu pe Bianca.

TÂNĂRUL : Eu nu am de ce să o blochez pe Bianca, între noi nu e nimic, știi despre ea.

TÂNĂRA : Ba da, că te invită în Vamă, se dă la tine, iar tu sunt sigură că o să îi cedezi.

TÂNĂRUL : Ba nu o să-i cedez; cred că deja și-a găsit partener; ea dacă nu vorbește cu 3-4 deodată, nu intră pe face.

TÂNĂRA : Nu contează, blocheaz-o.

TÂNĂRUL : Văd că omul insistă, blochează-l.

TÂNĂRA : Și tu pe Bianca.

TÂNĂRUL : Ați făcut porn!

TÂNĂRA : Fumasem!

TÂNĂRUL : Păi dacă erai fumată, de unde știu eu că nu v-ați văzut și v-ați tras-o?

TÂNĂRA : Alex, ai grijă cum vorbești?

TÂNĂRUL : Adică tot eu să am grijă cum vorbesc... tu aranjezi întâlniri pe la spatele meu și eu trebuie să fiu cuminte. Îmi bag pula Rux, îmi bag pula tare!

TÂNĂRA : Îmi bag și eu pula în Bianca ta cu care aranjezi întâlniri pe față.

TÂNĂRA : Măcar Bianca e de vârstă mea, nu și-o trage cu boșorogi.

TÂNĂRA (*izbucnește în plâns se ridică și pleacă*) : Ești un prost; nu vreau să mai aud de tine în viața mea.

TÂNĂRUL (*rămâne perplex; telefonul îi bip-aie; se uită la el*) : da mă Bianca, mergem...

POVESTEA 2. DESIGUR DRAGA MEA

Aceeași bancă în parc; o ea stă pe bancă și fumează; e agitată, trage repede și adânc din țigară, privește la mașinile care trec pe bulevard; apare și el;

SOȚUL : Bună, am întârziat ?

SOȚIA : De parcă ți-ar păsa...

SOȚUL: Exact, de parcă mi-ar păsa...

Se așează și el, pune picior peste picior și așteaptă...

SOȚUL : Te-ai mai gândit?

SOȚIA : De parcă ți-ar păsa...

SOȚUL (*insistă*) : Te-ai mai gândit?

SOȚIA : M-am mai gândit.

SOȚUL : Și?

SOȚIA : Și.

SOȚUL : Hai, Ioana, cedează. Nu folosește nimănui să o ținem așa.

SOȚIA: Nu folosește nimănui să mergem mai departe, Bobi.

SOȚUL : Din două una.

SOȚIA : Ha, ha...

Moment de tăcere; ea mai aprinde o țigară

SOȚIA : M-am răzgândit.

SOȚUL : Adică?

SOȚIA : Nu mai vreau apartamentul.

SOȚUL : Dar?

SOȚIA : Vreau garsoniera și mașina.

SOȚUL : Pfuai...

SOȚIA (*iritată*) : Ce pfuai? Ce pfuai?

SOȚUL : Un pfuai simplu, fără prea mari semnificații.

SOȚIA : Ah, credeam că e din celălalt...

Izbucnesc amândoi în ras. Râd tare. Apoi se opresc.

SOȚUL : Dacă vrei garsoniera și mașina, fie, garsoniera și mașina...

SOȚIA : De ce cedezi așa ușor?

SOȚUL : Nu știu.

SOȚIA : Eh, nu știi...

SOȚUL : Nu știu dacă încă te mai iubesc sau dacă m-am săturat să mă tot cert cu tine.

SOȚIA : Stop! Stop! Sper că nu te gândești să mă iei cu vrăjeala...

SOȚUL : Nu. M-ai întrebat, ți-am răspuns.

SOȚIA : Faci ce faci și te scoți. Mareu ai o replică, mereu găsești o ieșire.

SOȚUL : M-am cam săturat să tot gălesc câte o intrare.

Ea îl privește stupefiată. Izbucnesc iar în ras. Râd tare, apoi se opresc.

SOȚIA : Avem primul termen marți.

SOȚUL : Știu, m-a anunțat avocata.

SOȚIA : Sunt sigură că te-a anunțat avocata, mă întreb dacă înainte sau după.

SOȚUL : În timpul...

SOȚIA : Ha ha...

SOȚUL : Nu e nimic între noi, mi-a recomandat-o Paul.

SOȚIA : Ah Paul.

SOȚUL : Da, Paul, era pe jumătate la tine în gură când v-am prins. Abia i se vedea curul...

SOȚIA : Iar începi?

SOȚUL : Nu, doar ca să nu uităm.

SOȚIA : A fost un accident.

SOȚUL : S-a împiedicat, în cădere i s-a desfăcut șlițul și a căzut exact în botul tău.

SOȚIA : Aproximativ...

SOȚUL : Nu-i așa?

SOȚIA : Dar asta nu te-a împiedicat să îi accepți sfaturile avocațiale.

SOȚUL : Și-a cerut scuze.

SOȚIA : Și eu mi-am cerut scuze.

SOȚUL: Nu le-am crezut.

SOȚIA : Poate era cazul să te întreb de ce s-a ajuns acolo.

SOȚUL : Nu m-am întrebat.

SOȚIA: Vezi? Totul s-a întâmplat din vina ta.

SOȚUL : Totul se întâmplă din vina cuiva, așa că dintr-o dată totul devine irelevant, previzibil și, la final, plictisitor.

SOȚIA : Acum o faci pe deșteptul.

SOȚUL : Încerc să întrețin o conversație decentă Ioana...

SOȚIA : N-am vrut să se întâmple așa, Bobi. N-am vrut să trăiesc asta.

SOȚUL : Îmi oferi dacă te rog o țigară?

SOȚIA (*surprinsă*): Da, sigur.

SOȚUL : Te rog să-mi oferi o țigară.

SOȚIA (*întinde pachetul; el extrage o țigară; ea aprinde și îi oferă și foc; el trage adânc în piept, apoi tușește tare de câteva ori*) : Dar tu chiar te-ai lăsat.

SOȚUL : De când ai plecat, din primăvară.

SOȚIA : Și de ce fumezi acum?

SOȚUL : Așa.

SOȚIA : A-ha.

Moment de tăcere, fumează amândoi; scrumează în aceeași scrumieră improvizată din hârtie.

SOȚUL : Mergea o cafea la asta...

SOȚIA: Mergea ca aerul.

SOȚUL : Din aceea la filtru.

SOȚIA : Din aceea de la aparat pe care ai vărsat-o pe cămașă atunci, în fața stației de metrou de la Gara de Nord.

Râd amândoi tare.

SOȚUL : Nu pot să cred că-ți mai amintești asta.

SOȚIA: Îmi amintesc multe lucruri...

SOȚUL : Înseamnă că-ți amintești și când fumam amândoi în pat la Mamaia și ai vărsat scrumiera cu zoaie între noi pe cearșaf.

SOȚIA (*se revoltă teatral*) : Ești un mincinos! Tu ai vărsat-o.

SOȚUL : Ba tu ai vărsat-o, ai vrut să mă săruți, te-ai întins, ai atins-o cu genunchiul și ai vărsat-o.

SOȚIA : Cum poți să minți în halul asta?

SOȚUL : Nu mint, nu, nu, îmi amintesc perfect.

SOȚIA : Îți amintești perfect, a? Sper că-ți amintești și când ai mușcat din burgerul ăla la Steak House și ți-a curs tot sosul pe cămașă.

SOȚUL : Eh, se mai întâmplă. Se mai întâmplă și să pui țigara în gură invers și să aprinzi filtrul.

SOȚIA : Nu a fost vină mea, nu a fost vină mea! Așa mi-ai dat-o, nici n-am știut; ai vrut să râzi de mine.

SOȚUL : Avea gust urât, nu?

Râd amândoi tare.

SOȚIA : Râd, dar să nu crezi că am de gând să cedez.

SOȚUL : Ce anume să cedezi?

SOȚIA : Să cedez, așa, în general.

SOȚUL : Ah, sigur, să nu cedezi, ține-te tare.

SOȚIA : Nu înțeleg, mă iei la mișto?

SOȚUL : Nu e nevoie, te faci de rahat și singură.

SOȚIA : Vezi cum vorbești amice.

SOȚUL : Altfel ce, îmi ceri divorțul? Ah, dar asta s-a întâmplat deja.

SOȚIA : Ești nesimțit.

SOȚUL : Da, sunt nesimțit.

SOȚIA: Și parșiv.

SOȚUL : Cel mai mare.

SOȚIA : Și profitor.

SOȚUL : Regele profitorilor.

SOȚIA: Și neserios.

SOȚUL: Neserios e numele meu mijlociu.

SOȚIA : Și dacă îmi ții isonul să nu crezi că nu mă prind.

SOȚUL : Să nu te prinzi de ce anume loana?

SOȚIA : Că faci așa că să mă îmbunezi dar în sinea ta m-ai rupe în bucăți.

SOȚUL : Ce e drept, e drept.

SOȚIA : De parcă nu te-aș cunoaște...

SOȚUL : Un pic diferit de cum îți imaginezi tu.

SOȚIA : Adică?

SOȚUL : Adică, te-aș îndoi un pic de mijloc...

SOȚIA : Nu fi porc.

SOȚUL : Vorbeam serios.

SOȚIA : Nu ți-ajunge avocata?

SOȚUL : Presupunând că aș fi cu ea, nu.

SOȚIA (*devine bruscochetă*) : Eh, nu toate sunt femeii bine.

SOȚUL : Pentru un bărbat nefutut, crede-mă, toate sunt femeii bune.

SOȚIA : Vezi cum strici momentul?

SOȚUL : Scuze. De fapt, sunt superfutut, chiar acum m-am despărțit de două stewardese nordice, mi-au luat toată vlaga dar, simt cum îmi revin complet numai mirosindu-ți parfumul.

SOȚIA : Ei, hai hai...

SOȚUL : Zău.

SOȚIA: Vezi că marți trebuie să fim punctuali.

SOȚIA : Desigur draga mea.

SOȚIA : Mă aștept să fii rezonabil și să te ții de cuvânt.

SOȚUL : Desigur draga mea...

SOȚIA : Căci nu am chef de complicații, mă costă o grămadă avocatul acela.

SOȚUL : Desigur draga mea...

SOȚIA : Și nu mă mai drăgăli așa...

SOȚUL : Scuze..

SOȚIA : Adică, lasă, poți să-mi mai spui așa.

SOȚUL : Cum?

SOȚIA : “Desigur draga mea.”

SOȚUL : Desigur draga mea...

SOȚIA : Ce s-a încălzit frate.

SOȚUL : Desigur draga mea...

SOȚIA (*se uită la ceas*) : Ia uite, e deja ora prânzului, cum trece timpul, nu?

SOȚUL : Desigur draga mea.

SOȚIA : Și mi s-a făcut foame. Ție nu?

SOȚUL : Desigur dragă mea.

SOȚIA : Și nu mă inviți la masă?

SOȚUL : Desigur draga mea...

SOȚIA : Ah, ipocritule! Bine, accept, dar atât, mâncăm, apoi mergem fiecare la treaba lui.

SOȚUL : Desigur draga mea.

SOȚIA : Să nu te prind că te dai la mine, că mă înfurii.

SOȚUL : Desigur draga mea.

SOȚIA : Săptămâna trecută a fost un accident, acum nu mai merge.

SOȚUL : Desigur draga mea.

SOȚIA : Nu te mai vreau, acum sunt în regulă.

SOȚUL : Desigur draga mea.

SOȚIA: O să-mi refac viața, sunt încă tânără... ce, crezi că ești singurul bărbat din lumea asta?

SOȚUL : Desigur draga mea... adică, nu, sigur că nu.

Râd amândoi.

SOȚIA : Desigur draga mea, desigur draga mea, parcă ești tâmpit.

SOȚUL : Desigur draga mea.

SOȚIA Hai că mă enervezi, schimbă naibii placa.

SOȚUL : Ți-e foame tare?

SOȚIA : Încă nu, dar o să-mi fie.

SOȚUL : Nici mie...

SOȚIA : Așa, și?

SOȚUL : Mergem?

SOȚIA : Unde?

SOȚUL : Unde vrei, la apartamentul meu sau la garsoniera ta.

SOȚIA : Ce ți-am spus mai devreme?

SOȚUL : Să nu mă dau la tine.

SOȚIA : Și asta ce e?

SOȚUL : Mi-ai spus să nu mă dau la tine după masă, acum suntem înaintea de masă.

SOȚIA : Poante de doi lei.

SOȚUL : Atâta pot azi.

SOȚIA : La mine, căci la tine sigur e deranj, o să mă enervez și-o să-mi piară tot cheful.

SOȚUL : Desigur draga mea.

SOȚIA : Așa nu-mi plac chestiile astea? (*Se ridică amândoi. El o ajută să-și aranjeze ținuta*)
Facem repede și fără preludiu, ok?

SOȚUL : Desigur draga mea.

SOȚIA : Aș dori din spate ca să nu te văd, e bine?

SOȚUL : Desigur draga mea.

SOȚIA : Neapărat protejat, că cine știe prin ce paturi te-ai mai tăvălit.

SOȚUL : Desigur draga mea.

SOȚIA : Nu mai mergem la masă după aceea. O să-mi pară rău și o să fiu deprimată. Fac eu două sandwich-uri, le mâncăm și pleci la treaba ta, ok?

SOȚUL : Desigur draga mea.

SOȚIA : Ah, parcă nu se mai termină divorțul ăsta.

El îi pune mâna pe fund, ea geme ușor teatral, el strigă după un taxi.

POVESTEA 3. BLONDĂ BRUNETĂ...

Aceeși bancă în parc. Se așează pe ea doi domni. Se cunosc.

DOMNUL 1 : Băi ce idee bună ai avut.

DOMNUL 2 : La patru ore de birou, una de aer liber, ăsta e secretul vieții.

DOMNUL 1 : Și un prânz copios stropit cu vin.

DOMNUL 2 : Și seara cu o femeie care te dorește.

DOMNUL 1 : În seara asta cel puțin mă întorc la aceea care nu mă dorește.

Râd amândoi

DOMNUL 2 : Apropo, de ce n-o lași.

DOMNUL 1 : Eu o las, ea nu mă lasă.

DOMNUL 2 : Ah, ce bine e să fii singur, ăsta e secretul vieții.

DOMNUL 1 : E bine să fii singur ca să nu fi singur... (*DOMNUL 2 ridică din umeri a neînțelegere*). Adică, asta spun - ca să nu fii singur ai nevoie să fii singur... (*DOMNUL 2 ridică din umeri a neînțelegere*). Adică atunci când ești cu cineva așa cum am eu acasă nu ai cum să fii cu cineva așa cum îți dorești, înțelegi?

DOMNUL 2 : Aaaaa...

DOMNUL 1 : Noroc cu zilele astea frumoase, cu parcul ăsta frumos, cu oamenii frumoși care trec pe aici, cu femeile acelea frumoase...

DOMNUL 2 : Care femeii?

DOMNUL 1 (*privește undeva în față, îl face atent și pe domnul 2*) : Uite, le vezi ? Femeile frumoase...

DOMNUL 2 (*îi sticlesc ochii*) : Într-adevăr. Pfuai, cum calcă ele frumos pe asfaltul frumos...

DOMNUL 1 : Și cum discuta între ele, frumos și aprins...

DOMNUL 2 : Și cum se grăbesc... așa, frumos.

DOMNUL 1 : De fapt, nu se grăbesc, se prefac că se grăbesc.

DOMNUL 2 : Astfel de femei nu știu să mintă decât frumos...

DOMNUL 1 : Prefer să fiu mințit de o femeie frumoasă.

DOMNUL 2 : Prefer să fiu mințit frumos de orice femeie.

DOMNUL 1 : Da, și mai bine așa...

Râd

DOMNUL 2 : Oftez și iar oftez

DOMNUL 1 : Pun pariu că tipa blondă e așa, ca mine. Îți dai seama din prima.

DOMNUL 2 : Cum adică?

DOMNUL 1: Adică e cu cineva deci, prin urmare, e singură, deci are nevoie de altcineva...

DOMNUL 2: Lasă că nici bruneta nu pare genul care se dă la o parte. E cel puțin la fel de frumoasă și, prin urmare, disponibilă.

DOMNUL 1 : Așa e, niciuna nu pare indisponibilă ...

DOMNUL 2 : Bine atunci, dacă s-ar deschide acum un univers paralel, blonda ar fi a mea, clar.

DOMNUL 1 : Hm, nu știu...

DOMNUL 2 : Mă uit la tine, mă uit la ea și am senzația că dacă s-ar deschide un alt univers paralel și ea ar trebui să aleagă, ar ridica degetul ăla fin exact în direcția mea.

DOMNUL 1 : Nu cred.

DOMNUL 2 : Sunt sigur de asta... uită-te la ea, e exact genul care mi se potrivește.

DOMNUL 1 : Dar bruneta ce are? Uite ce picior sănătos, uite ce fuleu, poartă părul în coadă de cal... una ca asta, în orice univers paralel posibil, te cucerește într-o secundă. Renunți la orice pentru o noapte cu ea...

DOMNUL 2: Ai dreptate, aș renunța la orice, mai puțin la blondă mea...

DOMNUL 1 : Nu știu de ce ți s-a pus ție pe blondă... dacă mă uit bine are nasul un pic cârn, n-o prinde de loc să se afișeze cu profilul.

DOMNUL 2 : Eh, știi cum se spune, defectele îl înnobilează pe om.

DOMNUL 1 : Iar geanta de la braț, iartă-mă, e la mâna a doua sau din imitație; deci nu prea dispune; dacă nu are bani, nu are nici amant, înseamnă că e fidelă, deci prostuță.

DOMNUL 2 : Ah, femeia vieții mele...

DOMNUL 1 : Faci asta doar ca să mă contrazici și nu-mi place. Blonda e o femeie mediocră, tristă și limitată. Pun pariu că are un nume din asta, gen Viorica. Sau Mioara. Tristețea mea de om însurat și nefericit se potrivește de mână cu tristețea ei de de femeie măritată și

nefericită. Nefericirea ei împreună cu nefericirea mea pot scoate la lumina un cuplu poate efemer dar fericit.

DOMNUL 2 : Într-unul din universurile posibile, dar chiar și în realitatea imediată, iartă-mă, blonda e a mea, iar bruneta e a ta. E un aranjament convenabil. O femeie blondă măritată caută întotdeauna pentru o aventură un bărbat neînșurat, fără obligații și cu timp pentru ea la dispoziție.

DOMNUL 1: Și brunetele?

DOMNUL 2 : Brunetele caută un bărbat și punct.

DOMNUL 1 : Ah, s-au dus vremurile acelea...

DOMNUL 2 : Pentru ele nu s-au dus...

DOMNUL 1 : Nu e corect, să știi.

DOMNUL 2: De ce nu e corect?

DOMNUL 1 : Pentru că după atâta vreme simt și eu în sfârșit ceva pentru o femeie iar tu vii și-mi năruiești visul.

DOMNUL 2 : Prietene drag, dar eu nu am ce să fac. Ea deja m-a ales.

DOMNUL 1 : Te-a ales pe dracu'!

DOMNUL 2 : Vezi cum vorbești.

DOMNUL 1 : Vorbesc așa cum vorbește un bărbat adevărat care trebuie să își apere dragostea pentru femeia lui.

DOMNUL 2 : Dragostea ta adevărată e bruneta, ești orb? Tu ai nevoie să fii scos de pe șine, să-ți croseteze cineva ridurile, să-ți rupă patul, să te scoată din rutina vieții mici de familie în care te-ai îngropat.

DOMNUL 1 : Poate că ai dreptate.

DOMNUL 2 : Dumnezeuule! Credeam că n-o mai scot la capăt cu ține.

DOMNUL 1 : Hm, ce linie a sânilor, ce ochi, superbă. Ai dreptate, am fost un orb.

DOMNUL 2 : Ești fratele meu.

DOMNUL 1 : Vezi, vezi? Întinde piciorul perfect, nicio cută sub genunchi, nicio urmă de cocoșă, e maestruoasă. E genul care eclipsează orice altă femeie.

DOMNUL 2 : Exact asta voiam să spun și eu.

DOMNUL 1 : Ah, mă felicit de 1000 de ori că suntem prieteni. Dacă nu erai tu rămâneam fixat pe urâta aia spălăcită, cu fața plină de pistru și cu ochii de un albastru decolorat.

DOMNUL 2 : Să nu exagerăm. Blonda mea are calitățile ei; e genul introvertit, ascunde multă frumusețe în interiorul ei, suntem noi proști că nu vedem.

DOMNUL 1: În interiorul ei doamna ta ascunde ce ascunde orice om, o adunătură de organe și mațe.

DOMNUL 2 : Ca și bruneta ta.

DOMNUL 1 : Pun mâna în foc că într-un univers paralel, când ar ajunge la medicul legist, bruneta mea l-ar conduce instant spre reverie. Ar scoate din trupul despicat o inimă cu mii de săgeți înfipite în ea, ficatul ei ar arata ca un diamant, iar mațele ca un șirag de perle... Și cred că o cheamă Elena. M-am îndrăgostit de tine draga mea Elena. Aș fi în stare să divorțez pentru tine.

DOMNUL 2: Dacă te aude Alina...

DOMNUL 1 : Și dacă mă aude ce, la mine în casă cântă cocoșul.

DOMNUL 2 : Da, de sub oala de ciorbă.

DOMNUL 1 : Ești rău.

DOMNUL 2 : Iar tu exagerezi.

DOMNUL 1 : Dragostea adevărată te face să exagerezi. Uite, tu nu poți spune așa ceva despre blonda ta, deci nici măcar n-o iubești. Ești doar un burlac profitor și care sare din aventură în aventură. Sărmana femeie, după ce că e cum e, nu are nici noroc în dragoste. O să-i frângi inima, poate o s-o aduci în pragul disperării, să se interneze în spital și să moară de dorul netrebnicului care i-a ucis sufletul cu declarațiile lui mincinoase.

DOMNUL 2(*se ridică în picioare*) : Dragă prietene, te rog să încetezi chiar în acest moment. Este incalificabil modul în care te exprimi față de iubita mea și nu-ți permit.

DOMNUL 1 : Stai mă dracului jos.

Se așează; moment de pauză.

DOMNUL 2 : O iubesc nespus, sunt în stare să fac orice pentru ea.

DOMNUL 1 : Chiar orice?

DOMNUL 2 : Chiar orice.

DOMNUL 1 : Ai lua-o de soție dacă ți-ar cere?

DOMNUL 2 : În genunchi și cu cel mai scump inel de diamant.

DOMNUL 1 : Și i-ai fi credincios până la moarte?

DOMNUL 2 : Până la moartea ei, da.

DOMNUL 1 : Atunci fă bine, ridică-te, mergi, invit-o undeva la masă și spune-i toate astea pentru o cam plictisește pe brunetă mea.

DOMNUL 2 : Eu cred că e invers. O fi ea arătoasă dar nu are nimic în cap. Pun pariu că singurele ei subiecte sunt cele referitoare la crème, mașini scumpe și bârfele de club. Cred că blonduța mea nu știe cum să scape mai iute, să ajungă acasă și să scrie câteva rânduri în jurnalul ei secret.

DOMNUL 1 : Mă tem că nu are așa ceva poate doar într-un foarte îndepărtat și incert univers paralel.

DOMNUL 2 : Ba da, are, sunt sigur că are și în orice univers paralel ar umple pagini întregi despre iubirea ei secretă cu mine.

DOMNUL 1 : Și în timp ce a ta ar scrie pagini despre tine, iubita mea mi-ar oferi pe tavă toate comorile ascunse în cunoștințele ei despre eros.

DOMNUL 2 : Hm, cam curviștină tipa.

DOMNUL 1 (*se ridică în picioare*) : Dragă prietene, te rog să încetezi chiar în acest moment. Este incalificabil modul în care te exprimi față de iubita mea și nu-ți permit.

DOMNUL 2 : Stai mă dracului jos.

DOMNUL 1: Ne certăm aiurea.

DOMNUL 2 : Așa cred și eu.

DOMNUL 1 : Se pot trage însă unele concluzii.

DOMNUL 2 : Da, spre exemplu aceea că discuția noastră mi-a arătat ce fel de om ești.

DOMNUL 1 : Ce fel de om sunt.

DOMNUL 2 : Ești egoist, lacom și te dai la femeile altora. Nu-ți ajunge că ai una acasă, hop și la altele... ah, bărbații!

DOMNUL 1 : Ba pardon. Eu cred că sunt un ins generos, aproape prost de generos. Am renunțat la o femeie cu care puteam împărtăși clipe superbe, numai ca să nu te superi, numai ca să rămâi în continuare prietenul meu, numai că să-ți fie bine.

DOMNUL 2 : Te rog nu mă ironiza cu asta.

DOMNUL 1: Nu te ironizez defel. N-aș renunța niciodată la un prieten de dragul unei femei, oricât de mult aș iubi-o. Am comis sacrificiul suprem, ți-am oferit-o.

DOMNUL 2 (*impresionat*) : Ai face tu asta pentru mine? Ai făcut tu asta pentru mine?

DOMNUL 1 : Da, și aș face-o ori de câte ori s-ar putea întâmpla așa ceva și în toate universurile paralele posibile.

DOMNUL 2 : Îți mulțumesc prieten drag, îți mulțumesc (*îl îmbrățișează*)

La un moment dat cască gură, rămâne stupefiat; arată undeva în față (către presupusele femei)

DOMNUL 2: Nu-mi vine să cred... nu-mi vine să...

DOMNUL 1 (*privește și el într-acolo*) : Ba e mai clar chiar decât finalul unei piese de teatru în care mor toți.

DOMNUL 2 : A îmbrățișat-o.

DOMNUL 1 : A sărutat-o pe ambii obraji.

DOMNUL 2 : I-a trecut un fir de par rebel de după ureche.

DOMNUL 1 : I-a zâmbit.

DOMNUL 2 : Cu ce-am greșit eu să se întâmple asta?

DOMNUL 1 : Într-un univers paralel trebuia să-ți închipui că e posibil ca blonda ta să fie și femeie măritată și să aibă și iubit.

DOMNUL 2 : Dar să se întâlnească cu el acum... chiar acum! Nu putea să se vadă mai încolo, sau în altă parte, sau în altă viață...

DOMNUL 1 : Îmi pare rău dragă prietene. Dacă te consolează aș putea veni în vizită cu iubita mea brunetă pe la tine pe acasă ca să te consolăm. Tu singur de o parte a mesei și noi de cealaltă. (*râde*) Dacă îi privești cu atenție linia buzelor, îți poți da seama că este o femeie cu suflet mare, una care poate sprijini omul la greu.

DOMNUL 2 : Sunt dezolat. Atâta lipsa de recunoștință, atâta lejeritate de a-ți trăda iubitul... ah, ah, eu și ghinionul meu în a-mi alege partenerile. Am fost un mare dobitoc. Și sunt cu atât mai mare cu cât realizez că bruneta e...

DOMNUL 1 : Sper să nu îndrăznești...

DOMNUL 2 : Femeia care...

DOMNUL 1 : Stăpânește-te cât mai poți...

DOMNUL 2 : Mi se potrivește...

DOMNUL 1 (*se ridică și îl palmuiește*) : Curvar de doi lei, om fără caracter, bărbat de nimic, ai fi în stare de orice numai că să-ți atingi scopul murdar. Calci în picioare totul, să-ți fie rușine.

DOMNUL 2 : Te superi pentru nimic.

DOMNUL 1 : Mă supăr pe un prieten care mă trădează.

DOMNUL 2 : (*se ridică în picioare și-l palmuiește și el pe DOMNUL 2*) : Tu vorbești? Tu te-ai privit vreodată în oglindă? O așa femeie specială să se uite la tine, hai sictir. Și pe deasupra mai ești și însurat; biata nevastă, te așteaptă acasă cu masa pusă, îți coase cămășile pe care le rup de pe tine alte femei, îți drămuiește banii și tu? tu?

DOMNUL 1 (*îl palmuiește*) : Nu, o să se uite la tine, un neisprăvit care stă în chirie singur și fără niciun rost. Ce o să creadă? O să spună aoleu, are deja o vârstă și e tot singur, oare ce cusururi are? Ce trecut tenebros ascunde? Dacă e vreun ucigaș?

DOMNUL 2 (*se pregătește să-l palmuiască dar rămâne cu mâna suspendată în aer, privind iar fix către cele două presupuse femei*) : Ah, dar ia privește acolo...

DOMNUL 1 (*de dată asta rămâne el stupefiat*) : Nu înțeleg, cine e ăla? E cu amândouă?

DOMNUL 2 : A strâns-o în brațe.

DOMNUL 1 : A sărutat-o pe gură!

DOMNUL 2 : I-a întins o gumă de mestecat.

DOMNUL 1 : I-a încheiat nasturele de sus de la cămașă.

DOMNUL 2 : E foarte clar, el e de fapt iubitul brunetei tale și, pe cale de consecință, pentru blonda mea doar o simplă cunoștință comună.

DOMNUL 1 : O asemenea bătaie de joc (*alunecă dezamăgit pe bancă*). Ah, să mai ai încredere în femei.

DOMNUL 2 : Se cuvine să-ți ceri scuze dar, uite, las de la mine. Poate într-o zi o să-i povestesc iubitei mele întâmplarea și o să-ți facă loc într-un capitol din micul ei jurnal secret.

DOMNUL 1: Poate o să-i povestești adevărul.

DOMNUL 2: Ce adevăr?

DOMNUL 1 : Că de la început mi-a fost hărăzită mie numai că ai apărut tu și bruneta aia combinatoare și mi-ați strivit iubirea pentru ea ca pe un muc de țigară.

DOMNUL 2: Ei, bunule meu prieten, viața e complicată uneori și nu mai înțelege nimeni nimic din ea.

DOMNUL 1 : Viața e foarte simplă, de aceea ne facem prieteni, ca să o complice.

Sună telefonul DOMNULUI 1

DOMNUL 1 : Da mami... *(se uită la ceas)*... nu nu întârzii, poți să pui masa... sigur mami... da mami, iau și apă de pe drum... cum să nu mami... da mami... *(închide telefonul)*

DOMNUL 2 : Mami...

DOMNUL 1 : Măcar mă așteaptă cineva acasă...

DOMNUL 2 : Și sărmana blondă va rămâne neconsolată... oare ce va scrie în jurnalul ei secret?

DOMNUL 1 : Mă tem că nici tu nu o să te dai la ea...

DOMNUL 2 : Nu, nu, o să stau și o s-o păzesc pentru tine... o s-o țin departe de orice tentativă; ca un eunuc ce sunt...

DOMNUL 1 *(se aud mesaje repetate pe telefon)* : Da mami, da... *(se ridică și pleacă)*

DOMNUL 2 : O să-ți trimitem vești...

DOMNUL 2 privește înainte; nu mai zărește pe nimeni; privește impacientat în stânga și în dreapta; se ridică face câțiva pași în toate direcțiile, privește atent, nimic; revine, se așează pe bancă; "Forest Gump" îi oferă o bomboană; ia una și mulțumește

POVESTEA 4. SĂ MOR EU DACĂ ȘTIU CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN SCENA ASTA DAR ÎMI PLACE AL DRACULUI DE MULT

PROSTITUATA scoate o oglindă și se privește; își aranjează părul. Își rujează buzele; e îmbrăcată strident; mestecă gumă; aprinde o țigară și fumează; are degetele nervoase; e nemulțumită, la un moment dat trânteste oglinda de pământ; aceasta se sparge; pe lângă bancă trece un bărbat care o privește lung și cu o expresie de dezgust

PROSTITUATA: Domnul dorește companie? (*nu primește niciun răspuns*) Bine că te uiți impotentule! Ce credeai că o să vezi, o zână? (*pentru ea*); al șaselea rateu pe ziua de azi, mă duc să mă omor, nu mai sunt bună de nimic.

Lângă ea se așează pe nesimțite un domn; ea nu-l vede inițial; apoi tresare, strigă scurt

DOMNUL : Sărut mâna, sper că nu e ocupat.

PROSTITUATA (*după ce îl măsoară din cap până în picioare*): Nu, de fapt e liber tot timpul.

DOMNUL (*se face că nu înțelege aluzia*): Eh, uneori se mai ocupă, căci e pentru public.

PROSTITUATA : Ei, pentru public pentru public, da' costă.

DOMNUL (*zâmbeste ușor încurcat*): Aveți dreptate, în viață totul costă. Până și ce pare gratuit și disponibil are un preț.

PROSTITUATA : Adică?

DOMNUL : Uitați, chiar și parcul acesta, banca aceasta, sunt publice, nu trebuie să scoți bani din buzunar că să plătești momentele de relaxare însă... În răstimpul acesta poți da o lovitură la bursă, poți face o vânzare bună; poți găsi femeia vieții... dar n-o faci pentru că te relaxezi într-un loc public, lucru pentru care, până la urmă, plătești un preț

PROSTITUATA: Așa e cum zici dumitale. Eu de aia n-am găsit bărbatul vieții, că stau aici pe banca asta în fiecare zi între 11 și 17. Și de câte ori mă ia câte unul, merg cu el, îl fac și după aceea îl tai de pe lista cu bărbați ai vieții.

DOMNUL : Da? De ce?

PROSTITUATA : Bărbatul vieții nu te plătește, te duci tu după el, așa ca o proastă; îi oferi tot ce ai și-l iubești până moare, că el trebuie să moară primul. Și după aia mori și tu dar măcar știi că ai fost fericită.

DOMNUL : Poate nu l-ați căutat îndeajuns.

PROSTITUATA : Poate l-am rătăcit printre clienți.

DOMNUL : Asta se numește că sunteți o femeie adevărată, adică una risipitoare.

PROSTITUATA : Da, sunt o femeie adevărată, adică singură, nefericită dar măcar bine tăvălită, adică puțin cam curvă.

DOMNUL : Poți spune în multe feluri același lucru...

PROSTITUATA (*sună telefonul*): Stai că sună ăsta... (*răspunde*) Da... Cine?... care Nelu frate?... a, grasule, tu ești ăla cu negul negru de pe gât, nu? ... zi așa, puiule...păi, lucrez... diseară? Stai să mă uit în agenda. (*se uită la DOMNUL de lângă ea, îi face cu ochiul și îi spune șoptit*) : Agenda pe dracu', e la oha... (*apoi la telefon*); păi pe la 6 sunt disponibilă... unde ziceai că stai? ... aoileu, păi îmi plătești și taxiul că e departe... bine, bine... (*închide telefonul*)

Se lasă un moment de tăcere.

PROSTITUATA : Aștepți pe cineva?

DOMNUL : Pfuai, e greu de spus. (*Prostituata ridică din umeri în semn că nu înțelege*). Oamenii așteaptă mereu pe cineva, chiar și când nu așteaptă pe nimeni. Oamenii așteaptă pe cineva chiar și când acel cineva sosește. Și nu ajunge că acel cineva sosește, nu, e mai satisfăcător ca el să nu vină niciodată.

PROSTITUATA : 'Ai să-mi bag...

DOMNUL : Nu e așa complicat, trebuie doar să o trăiești.

PROSTITUATA : Eu sunt Geli.

DOMNUL : Frumos prenume.

PROSTITUATA : Geli Regina mi se mai spune, dar numai dacă ne împrietenim.

DOMNUL : Nu am nicio problema cu asta.

PROSTITUATA : A, păi discutăm altfel acum. (*își ridică puțin din rochiță care e oricum scurtă; își dezvește mai mult picioarele; își lărgeste decolteul*). Eu când mă împrietenesc, mă împrietenesc cu totul.

DOMNUL : Așa trebuie să se împrietenească toți oamenii, cu totul.

PROSTITUATA : Ei, nu chiar toți. Eu, de exemplu, pot să mă împrietenesc cu totul dar cu ora.

DOMNUL : E bine și așa... Majoritatea populației planetei se naște, crește și moare fără să cunoască farmecul împrietenirii nici măcar pentru o secundă.

PROSTITUATA: Zici? Așa mulți nefutuți?

DOMNUL : N-am vrut să spun asta dar cine știe, e posibil și din această perspectivă.

PROSTITUATA : Ești cam ciudat dumneata așa...

DOMNUL : Da? De ce spuneți asta?

PROSTITUATA : Vorbești așa...

DOMNUL : Cum?

PROSTITUATA : Mult și nu înțelege omu' tot; bagi filosofie...

DOMNUL : Ah, pot strânge în câteva minute cel puțin 10 oameni care să spună despre dumneavoastră același lucru.

PROSTITUATA : Adică eu sunt ciudată?

DOMNUL : Pentru cei 10 oameni da, pentru mine nu, defel.

PROSTITUATA : Dar eu cum sunt pentru dumneata.

DOMNUL : Greu de spus.

PROSTITUATA : Aaaa, o dai de gard acuma.

DOMNUL : Nu, nu... am vrut să spun că mi-e ușor să cataloghez oamenii așa cum cred că sunt privindu-i neutru, dar mi-e întotdeauna greu să vorbesc despre ei în relație cu mine. Cum ești dumneata pentru mine? Nu știu. Știu doar că treceam prin parcul asta, v-am văzut pe banca și am simțit nevoia să mă apropii și să mă așez. (*Prostituată dă să spună ceva, dar el își pune delicat mana peste mâna ei oprind-o*). Nu am avut niciun alt gând, nimic concret, nimic care să ne implice în mod direct... am vrut doar să mă așez lângă dumnavastră și atât...

PROSTITUATA : Și atât, a?

DOMNUL : Și atât și... nu-mi pare rău.

PROSTITUATA : Păi de ce să-ți pară rău?

DOMNUL : Pentru că oamenii sunt ca oglinzile. Te așezi lângă unii și te vezi urat. Lângă alții te vezi prost. Iar lângă alții te vezi neclar și nu știi ce să crezi. Iar asta îți creează nesfârșite păreri de rău. Uneori însă, rar, foarte rar, sunt oameni lângă care te vezi nu neapărat frumos, nu neapărat ideal, ci doar întreg, sau complet sau pur și simplu într-un mod pe care îl găsești acceptabil. Nu e nevoie să îi cauți, ei apar dintr-o dată din mulțimea mută, trebuie doar să fii atent și, dacă e posibil, să îți-i apropii.

PROSTITUATA: Vorbești frumos, dar nu pot să fac decât o reducere, am și eu un copil, am și eu facturi de plată.

DOMNUL : Nu ți-aș cere nimic fără să-ți ofer ceva la schimb.

PROSTITUATA : Iartă-mă că te întreb, dar de ce te-ai așezat până la urmă aici lângă mine?

DOMNUL (*râde tare*) : Uite, ca să fie mai simplu, m-am așezat aici ca să mă amuz, ca să mă simt bine.

PROSTITUATA : Păi ai nimerit unde trebuie.

DOMNUL : Cu gândul acesta am și îndrăznit să mă așez lângă dumneavoastră.

PROSTITUATA : Cu gândul ăsta și mai care?

DOMNUL : Cu gândul acesta și atât.

PROSTITUATA: E puțin, mă ții ocupată; uite, mergi pe banca ailaltă și amuză-te în continuare, ce zici? Te las să te uiți la mine, poți să ți-o freci, asta e gratis. Ca să te simți și bine.

DOMNUL : Nu există plăcere adevărată decât dacă o împărți cu cineva.

PROSTITUATA : Păi hai...

DOMNUL : Unde?

PROSTITUATA: La mine, la tine...

DOMNUL : Dar mie îmi place aici, e locul ideal.

PROSTITUATA : Aici? Vrei să te fac aici?

DOMNUL: Nu.

PROSTITUATA : Dar cum vrei să “ împărțim plăcerea ” aici?

DOMNUL : La modul cel mai uman posibil.

PROSTITUATA : O fi uman dar ne vede lumea... o să i se pară porcesc, o să se strângă aici ca la urs și o să arate cu degetul ca la circ.

DOMNUL: Nu, nu se va întâmpla nimic din toate acestea...

PROSTITUATA : Nu mă dezbrac eu aici, ești nebun?

DOMNUL (*scoate un portmoneu, extrage o bancnotă, o întinde*): Poftim.

PROSTITUATA (*se uită lung la el, ia bancnota; întinde mâna, o apucă ezitant, se gândește apoi o ia brusc*) : Bine, dar mergem în spate la statuia lui Eminescu, că e mai ascuns. La ăștia disperați le mai dau câte un cap în burtă acolo. Am ascuns și o pernuță ca să nu mă doare genunchii.

DOMNUL : Nu, stăm aici.

PROSTITUATA: Fratele meu mai mare, poți să-mi dai tot portmoneul, eu nu mă dezbrac aici.

DOMNUL: Nu am plătit ca să te dezbraci doamnă frumoasă.

PROSTITUATA : Dar pentru ce ai plătit?

DOMNUL : Ca să nu pleci.

PROSTITUATA : Unde să plec?

DOMNUL : Nu știu. Oriunde, ca să te risipești, sau ca să mori. Ora asta e plătită, deci nu ai voie să lași să ți se întâmple nimic.

PROSTITUATA : Da, dar ora trece repede.

DOMNUL : Mai plătesc pentru una.

PROSTITUATA : Trece și aia, ca vântul.

DOMNUL : Mai plătesc pentru una.

PROSTITUATA : O să mi se facă foame.

DOMNUL : Mergem și mâncăm.

PROSTITUATA : O să mi se facă somn.

DOMNUL : Mergem și ne culcăm.

PROSTITUATA : Dar orele trec.

DOMNUL : Le plătesc.

PROSTITUATA : O să mi se facă de sex.

DOMNUL : Facem și sex.

PROSTITUATA : Nu-mi ajunge o ora...

DOMNUL : Plătesc...

PROSTITUATA : Mai bine îți iei nevastă (*rade*)

DOMNUL : Pentru nevastă plătești mult mai mult și primești mult mai puțin...

PROSTITUATA : Zici?

DOMNUL : Zic.

PROSTITUATA : Bine, facem ce vrei dumneata dar fără pe dezbrăcate; mi-e rușine aici în lume.

DOMNUL : Fără.

PROSTITUATA : Fără întins pe jos, fără îndoit pe banca, fără în genunchi?

DOMNUL : Fără.

PROSTITUATA : Cald așa?

DOMNUL : Cald.

PROSTITUATA : Ca un domn?

DOMNUL : Ca un domn.

PROSTITUATA : Bine, stau... adică rămân; și ce facem?

DOMNUL : Ne bucurăm unul de celălalt.

PROSTITUATA *se scarpină în cap; apoi mai aprinde o țigară; se relaxează, își întinde picioarele, se destinde; privește aiurea, din când în când se mai uită la DOMNUL, care o fixează cu privirea, de fapt n-o slăbește deloc; afixează pe față un zâmbet enigmatic*

PROSTITUATA : Te bucuri de mine?

DOMNUL : Da. Tu?

PROSTITUATA : A, da, rău de tot.

DOMNUL : Ai un profil frumos.

PROSTITUATA : Ehe, îl aveam eu și mai frumos dacă nu-mi mușca unul un cap în gură. Nu vezi ce nas am?

DOMNUL : Ușor deviat.

PROSTITUATA: Ușor deviat acum că am umblat la doctori, dar trebuia să mă vezi atunci...

DOMNUL : Cum așa?

PROSTITUATA : Fii atent...Acum un an...m-a luat un prost cu o mașină bengoasă. Tot de aici. Ah, mi-am zis, mă umple ăsta de bani. Nu mă mai fut o săptămână, iau avionul și merg în Italia la sor'mea. M-am dus cu el undeva în Moghioroș. La bloc. Avea apartament mare, că-l țin minte. Mi-a zis să mă dezbrac. Și au am dat să mă dezbrac. Stai, mi-a zis, ce faci? Mă dezbrac i-am zis. Păi așa? Dar cum. Încet și în ritm de dans. Bine vere, și am început să mă dezbrac mai încet și să dansez. Mă gândeam la manea aia lu' Salam, o știi? (*DOMNUL a dat din cap că da, dar n-o știa*). Așa, scot tricoul și ăla zice iar, stai, ce faci? Mă dezbrac încet și în ritm de dans. Păi ce dans e ăsta? De manele. Uită-te în jur mi-a zis, vezi vreo potcoavă pe tavan? Acum nu că nu m-am uitat, i-am zis, dar după ce o să mă întinzi pe spate, mă uit și-ți spun. Stăteam așa pe jumătate dezbrăcată și mă gândeam dacă nu era mai bine să mă car acasă. Vreau să dansezi altfel. Dar cum vrei să dansezi? Bossa nova lentă. Nu știu cum e aia. Ia vino încoa. M-am apropiat de el. Ținea telefonul în mână. Era pe facebook. Mi-a pus un clip cu o bunăciune din aia braziliancă care dansa așa...

DOMNUL : Bossa nova lentă.

PROSTITUATA: Da, bossa nova lentă. M-a întrebat, poți să faci ca asta? I-am zis, nu știu, dar cum ți-o sug eu nu poate nici jumătate de continent sud american cu dansul lor cu tot. Ajungem și la asta, dar acum îmi dansezi cum te-am rugat. Și-am dansat. După aceea a venit lângă mine și s-a

apucat să danseze și el. M-am uitat mai atentă. Lasă că era mic avea chelie și era burtos dar cum dansa... vere (*izbucnește în râs*) și acum îmi vine să râd când îmi amintesc. Mă uitam la el și râdeam. Dar râdeam tare. De ce râzi, m-a întrebat. Păi așa, că mă distrez. Nu, până acum n-ai râs, spune-mi adevărul, de ce râzi. I-am zis că dansează ca un caraghios dar nu contează, eu tot o să mă culc cu el, că de aia mă plătește și nu ca să îmi admir mișcarea. Și mi-a zis, ia apleacă-te un pic că vreau să-ți spun ceva la ureche. Eu, proastă, m-am aplecat și atunci mi-a tras un cap în față. (*izbucnește în plâns*) M-a durut. Vere ce m-a durut. Și acum îmi vine să plâng când îmi amintesc. Știu că am căzut pe jos, știu că a smuls hainele de pe mine și m-a futut. Îi ziceam, stai mă să mă spăl puțin pe bot, el nimic. Dar îmi curge sânge, îi ziceam. El nimic, mă futea ca un animal. Dar a fost băiat bun, să nu crezi că... adică la sfârșit, după ce s-a slobozit, s-a dus a adus un prosop și mi l-a dat să mă șterg. Mi-a dat și toți banii, adică a fost corect.

DOMNUL : Așa sunt bărbații, violenți dar corecți.

PROSTITUATA: Nu toți, dar el așa a fost. După asta m-am dus mai întâi la un doctor, unul, îl știam eu, i-o mai dau când pleacă nevasta-să la munte cu copiii și mi-a îndreptat un pic mocarina. Și după ce m-am făcut bine mi-am luat cursuri de dans. Știi cum le fac vere? Bossa Nova, Vals Lent, Foxtrot, Lindy Hop, Paso Doble, Salsa, Rumba, Swing, Bachata, le știu pe toate. Eu dacă îl mai prind pe ăla odată, îl fut o noapte pe gratis pentru că din cauza lui știu să dansez acum ca o doamnă dar dimineața îi smulg coaiele cu dinții... că sunt fată de caracter, nu las datoriile neplătite. Dar... n-a mai trecut pe aici, nu l-am mai văzut.

DOMNUL: Spui că știi să dansezi în toate stilurile acelea?

PROSTITUATA : La perfecție.

DOMNUL : Mă miști.

PROSTITUATA : Nu.

DOMNUL : Îmi arăți?

PROSTITUATA : Poate, într-o zi.

DOMNUL : Nu vrei acum?

PROSTITUATA : Aici?

DOMNUL : Nu te dezbraci, doar dansezi.

PROSTITUATA: Nu știu... uite s-a făcut și ora... (*domnul scoate portofelul, mai extrage o bancnotă și i-o întinde; ea o ia și o îndeasă în sutien*) Dar nu am muzică.

DOMNUL : Îți cant eu.

PROSTITUATA: Ei cânti dumneata (*râde*). Cine știe ce voce ai, mă apucă râsul și mă trezesc iar cu un cap în gură.

DOMNUL : Acest lucru nu se va întâmplă niciodată.

PROSTITUATA : Deci tu vorbești serios?

DOMNUL : Da.

PROSTITUATA se ridică în picioare, își aranjează un pic ținuta în timp ce DOMNUL îi drege vocea; apoi începe să cânte; are o voce extrem de frumoasă iar ea îl ascultă fermecată; începe să danseze; cu timpul vocea și dansul devin ambele tot mai pasionale. Ca de nicăieri apar două oglinzi în care cei doi apar oglindiți în chip de îngeri.

POVESTEA 5. ACUM CE FACEM?

Pe aceeași bancă din parc. Se așează o femeie spre 40 de ani. E nervoasă, se uită des la ceas, privește temătoare în stânga și în dreapta; la un moment dată apare și un domn; se așează, scoate dintr-o geantă un laptop și-l deschide; își vorbesc fără să se privească de parcă nu s-ar cunoaște

DOAMNA: Ah, credeam că nu mai ajungi.

DOMNUL: Traficul, dragă, e infernal la ora asta.

DOAMNA: Eu am venit cu metroul.

DOMNUL: Eu nu.

DOAMNA: Ești supărat?

DOMNUL: Nu, doar un pic stresat. Nu reușesc să termin niște lucrări și mă bate boss la cap din oră în oră. De ce ai vrut să ne vedem?

El n-o privește; tastează la laptop ca și cum nu ar cunoaște-o

DOAMNA : Mi-e dor de tine.

DOMNUL: Ne-am văzut alaltăieri.

DOAMNA: Da, și nu am voie să îmi fie dor de tine?

DOMNUL: Și mie mi-e dor de tine.

DOAMNA: Când ne mai vedem?

DOMNUL: Acum ce facem?

DOAMNA: Acum stăm că doi proști pe o bancă care nu se cunosc și își fac de lucru.

DOMNUL: Ada, Ada, te rog, nu te enerva...

DOAMNA: Pentru că nu ești atent, Marius.

DOMNUL: Cum adică nu sunt atent?

DOAMNA: Așa, în general, tu nu ești niciodată atent.

DOMNUL: Ba sunt atent, Ada, sunt tot timpul atent cu tine.

DOAMNA: În fine, nu vreau să ne certăm.

DOMNUL: Nimeni nu vrea să ne certăm.

DOAMNA: Vezi? Vezi? Ți-am spus, nu ești atent.

DOMNUL: Ce-am mai făcut *unde*, Ada? Acasă, la birou, la terasă cu prietenii, în visele mele nocturne?

DOAMNA: Iartă-mă, sunt tensionată; am nevoie de tine; te vreau.

DOMNUL: Ce s-a întâmplat?

DOAMNA: S-a întâmplat să mă îndrăgostesc de ține, prostule.

Ea râde dar e nervoasă; caută în geantă după țigări

DOMNUL: Asta e evident. Dar ce s-a întâmplat? Ceva nu e în regulă?

DOAMNA: Pavel mă înșală.

DOMNUL: Perfect.

DOAMNA: Cum adică perfect?

DOMNUL: Pavel te înșală, tu îl înșeli, e perfect.

DOAMNA: Ce prostii vorbești...

DOMNUL: Nu înțeleg.

DOAMNA: Ce e de înțeles, Marius, ăla mă înșală și tu ești indiferent?

DOMNUL: Mai degrabă mă bucur; poate e mai bine așa...

DOAMNA: Ah, bărbații, ce porci sunteți cu toții...

DOMNUL: Cum așa?

DOAMNA: Nu vă pasă de sufletul unei femei, îl luați, îl călcați în picioare, îl terfeți, apoi scuturați din picior neplăcut, pentru că s-a lipit prea mult de talpă...

DOMNUL: Exagerezi, draga mea...

DOAMNA: Exagerez, a?

DOMNUL: Cum să-ți pese de un bărbat de care nu îți mai pasă?

DOAMNA: Păi nu-mi pasă.

DOMNUL trantește laptopul de bancă

DOMNUL: Îți bați joc de mine!

DOAMNA: Eu te iubesc, cum să-mi bat joc de tine.

DOMNUL: Atunci fă-mă să înțeleg.

DOAMNA: Ce să înțelegi?

DOMNUL: Toată șarada asta cu Pavel.

DOAMNA: Dar nu e nicio șaradă. Mă enervează că mă înșală cu ultima parașută din cartier.

DOMNUL: Orice femeie care umblă cu bărbați însurați arată de departe a parașută de cartier.

DOAMNA: What? Ce vrei să spui?

DOMNUL: Noi ne iubim Ada, e altceva.

DOAMNA: Noi ne iubim, a? Mă ataci la modul cel mai perfid.

DOMNUL: Voiam să spun că orice catalogare în materie conjugală este subiectivă.

DOAMNA: Cred că a fost o idee proastă să te chem acum, aici.

DOMNUL: M-am învoit doar pentru jumătate de oră.

DOAMNA: Adică dacă mi se făcea rău sau ceva, tu plecai oricum, nu? Maxim jumătate de oră, după care ceilalți nu mai contează.

DOMNUL: Ada, te rog să-ți revii.

DOAMNA duce mâinile la ochi și hohotește. DOMNUL vrea să o ia de după umeri, dar abandonează la jumătatea drumului.

DOAMNA: Iartă-mă, nu meriți asta.

DOMNUL: Nu e nimic.

DOAMNA: Când ne vedem?

DOMNUL: Exact asta facem acum.

DOAMNA: Când ne vedem în scopul de a-ți suga pula, prostule!

DOMNUL: Mai încet, Ada.

DOAMNA : Dar eu vreau să vorbesc tare.

DOMNUL : Ne aude lumea.

DOAMNA : Nu ne cunoaștem, așa că o să mă audă doar pe mine.

DOMNUL : Te rog, fii rezonabilă.

DOAMNA: Mai ai acces la apartamentul prietenului tău?

DOMNUL: Da.

DOAMNA: Deci când?

DOMNUL: Uite, sun acasă să anunț că mai întârzii, o să ne vedem la șase.

DOAMNA: Poți, iubire? Poți azi?

DOMNUL: Da, însă doar trei ore, te rog să înțelegi.

DOAMNA: Înțeleg... azi la șase.

Mai întâi se ridică el, îndeasă laptopul într-o geantă și pleacă; ea mai rămâne; apoi se ridică și ea de pe banca și pleacă în direcția opusă

POVESTEA 6. MAIS VOUS ETES FOUS!

Aceeași bancă în parc; o bătrână ține în mână o punguliță cu semințe; din când în când aruncă pe jos hrănind un stol de prumbei;

BĂTRÂNA (*amenință cu degetul către păsări*): Ah! Ah! Pestițele, iar ești obraznic. Am să te gonesc cu un băț dacă te mai bagi în față. (*către sine*) Măi, măi, măi... În fiecare zi, aceeași poveste. Vine obraznicătura aia de porumbei și-mi sperie mie fetele. Uf, am transpirat. (*mai aruncă un pumn de grăunțe*) Ia să te văd acum... uite-l, măi! măi! Răule! Într-o zi o să-ți fie fatal tupeul ăsta.

O piatră ca de nicăieri lovește porumbelul și-l rănește; BĂTRÂNĂ strigă stins; imediat se apropie de banca un BĂTRÂN. Este înalt, mândru, este îmbrăcat sport.

BĂTRÂNUL: Tupeul i-a fost fatal.

BĂTRÂNA: L-ați omorât.

BĂTRÂNUL: Da, l-am omorât.

BĂTRÂNA: De ce?

BĂTRÂNUL: V-a supărat, stimată doamnă.

BĂTRÂNA: E drept, m-a supărat, dar...

BĂTRÂNUL: Orice ființă de pe acest pământ care îndrăznește să vă supere are de-a face cu mine.

BĂTRÂNA: Dar nici nu vă cunosc.

BĂTRÂNUL (*ii apucă delicat, dar ferm, mâna, i-o ridică la nivelul gurii, o sărută din vârful buzelor; vorbește sacadat, milităros*): Petrică Ionescu, plutonier major la UM 1305, între 1972-1989, apoi intrat în rezervă. În timpul liber, admiratorul dumneavoastră secret. În timpul liber, adică de vreo 5 ani... sau 6... 5, da, 5...

BĂTRÂNA: Vai, domnule, încântată, dar... sărmana pasăre.

BĂTRÂNUL: Doamnă, natura are legile ei imbatabile. Speciile superioare fac ordine în curtea speciilor inferioare. Au grijă să fie hrănite, să se înmulțească, să clătească ochii, să umple farfuriile și, când o iau razna, să le suprime, pentru că la animale nu merge să le ameninți cu bunul Dumnezeu.

BĂTRÂNA: Asta cam așa e.

BĂTRÂNUL: Nu merge nici cu duhul blândeții, nici cu politica, nu merge cu nimic, decât cu un singur lucru, un obiect contondent cu care să lovești tare deasupra cefei.

BĂTRÂNA: Sunteți crud, domnule.

BĂTRÂNUL: Da, e adevărat, nu pot să vă contrazic. Am fost antrenat să fiu crud în slujba oamenilor. Noi apărăm civilii, noi apărăm patria și *(se gândește)*... în fine, mai era ceva, dar nu mi mai amintesc exact.

BĂTRÂNA: Familia...

BĂTRÂNUL *(o fixează dur; apoi ochii i se umezesc brusc)*: Familia, ah, ce punct sensibil ați atins, doamna mea... *(se clatină ușor teatral; duce mâna la frunte)*

BĂTRÂNA *(impacientată; se ridică, îl ia de braț matern)*: Așezați-vă aici, așa, aici... rezemați-vă, așa...

BĂTRÂNUL: *(o urmează; se așază, se rezeamă)*: Mulțumesc, doamnă, mulțumesc...

Moment de tăcere

BĂTRÂNA *(chicotește)*: Cine ar fi crezut?

BĂTRÂNUL: Cine ar fi crezut ce anume, stimată doamnă?

BĂTRÂNA: Un suflet atât de sensibil și un caracter atât de războinic în același trup.

BĂTRÂNUL: Până și noi, războinicii, avem momentele noastre de slăbiciune, ca să zic așa; dar ne revenim, punem mâna pe arme și din nou pe metereze...

BĂTRÂNA: După porumbei... *(râde)*

BĂTRÂNUL: Râdeți, doamnă, dar pericole sunt peste tot. Sunt tot mai perverse, învață și ele; știți cum se spune, dușmanul este oglinda vie a coșmarurilor noastre.

BĂTRÂNA: Nu știu cum se spune, soțul meu...

BĂTRÂNUL: Soțul dumneavoastră? Sunteți căsătorită?

BĂTRÂNA: Sunt... adică am fost; voiam să spun, răposatul meu soț obișnuia să spună doar că paza bună păzește primejdia rea.

BĂTRÂNUL: În mare, e cam același lucru. Regret că a murit.

BĂTRÂNA: Nu trebuie, s-a dus atât de demult în trecut, încât uneori mă întreb dacă am fost într-adevăr împreună sau a fost doar un vis pe care mi-a plăcut să-l visez, atunci când mă simțeam prea singură.

BĂTRÂNUL: Și de atunci... singură?

BĂTRÂNA: Se pare că nu...

BĂTRÂNUL: A, nu...

BĂTRÂNA: Mă urmăriți de 5 ani, domnule, parcă așa spuneți.

BĂTRÂNUL: 5 sau 6, nu mai știu...

BĂTRÂNA: M-ați văzut vreodată însoțită?

BĂTRÂNUL: Am mai fost și bolnav... am mai fost și la stațiune...

BĂTRÂNA: Vă asigur că nici măcar atunci...

BĂTRÂNUL: Am mai fost și supărat pe dumneavoastră...

BĂTRÂNA (*amuzată*): Da? De ce? Când?

BĂTRÂNUL: Eh, fumuri de om bătrân, nici nu mai știu exact de ce... Poate doar pentru că în tot acest timp nu m-ați remarcat niciodată?

BĂTRÂNA: Da, încep să mă mir și eu cât de ignorantă am fost...

BĂTRÂNUL: Cam așa ceva...

BĂTRÂNA: Și ați fost tot timpul în preajma mea? Adică, vizibil?

BĂTRÂNUL: Cât se poate de vizibil, doamna mea... dacă vă mai amintiți, acum doi ani, incidentul acela cu călărețul fugărind un cal pe Magheru, chiar pe aici, prin fața parcului...

BĂTRÂNA: Când îl urmăreau mașinile poliției?

BĂTRÂNUL: Iar el flutura un steag pe care scria: SUNT AICI!

BĂTRÂNA: Îmi amintesc că era un steag, dar nu-mi amintesc ce scria pe el... Doamne, ce de lume se mai strânsese. Stăteam aici pe bancă, cu porumbeii mei, și mă întrebam cine oare o fi nebunul acela...

BĂTRÂNUL: Nebunul acela eram eu...

BĂTRÂNA (*izbucnește în râs*): Nu se poate!

BĂTRÂNUL: Ba se poate, doamnă.

BĂTRÂNA: Iertați-mă că întreb, dar cum v-a venit ideea și, mai ales, de unde ați luat calul?

BĂTRÂNUL: Doamnă, oșteanul care trebuie să cucerească o redută... cucerește o redută.

BĂTRÂNA (*brusc circumspectă*): Dacă spuneți dumneavoastră...

BĂTRÂNUL: Ca să nu mai spun de băncile vopsite într-o noapte toate în roșu, galben și albastru...

BĂTRÂNA: Nu se poate, tot dumneavoastră?

BĂTRÂNUL: Păi... tot eu.

BĂTRÂNA: Oamenii ar spune că nu sunteți în toate mințile...

BĂTRÂNUL: Perfect adevărat, doamna mea. Marii eroi ai lumii au fost, de fapt, pentru oamenii de rând, niște lunatici. Cine s-ar bate cu morile de vânt dacă nu un nebun?

BĂTRÂNA: Marii eroi ai lumii poate au vrut prea mult și de aceea s-au ales mereu cu atât de puțin.

BĂTRÂNUL: Nu-i adevărat!

BĂTRÂNA: Din câte știu eu, e adevărat. În fond, ce-a obținut Ulise când a revenit acasă?

BĂTRÂNUL: Cum ce, și-a recăpătat soția și regatul?

BĂTRÂNA (*oftează*): Așa e, dar cu ce preț?

BĂTRÂNUL: Ce vreți să spuneți?

BĂTRÂNA: O femeie îmbătrânită și epuizată de așteptare, un regat aproape la pământ...

BĂTRÂNUL: S-a răzbunat cu vârful și îndesat.

BĂTRÂNA: Omorând niște oameni. Până la urmă, faptele de eroism nu sunt altceva decât crime așezate foarte frumos în poveste.

BĂTRÂNUL (*se ridică în picioare*): Doamnă, mă simt ofensat.

BĂTRÂNA (*îl privește cald*): Stați jos, vă rog, nu pot să vă privesc așa, îmi bate soarele în ochi.

BĂTRÂNUL: Onoarea mă împiedică să o fac.

BĂTRÂNA: Onoarea ar trebui să nu vă împiedice să dați curs rugăminții unei femei.

BĂTRÂNUL: Ce e drept, e drept... (*se așează*)

BĂTRÂNA : Petrică Ionescu ați spus?

BĂTRÂNUL: Plutonier major la divizia de infanterie motorizată 1305.

BĂTRÂNA: Ana.

BĂTRÂNUL: Ana? Ce nume simplu...

BĂTRÂNA: Da, e simplu.

Moment de tăcere. Porumbeii au revenit. Bătrâna îi hrănește. Din când în când, ia și bătrânul câte o mână de grăunțe și o aruncă. E stângaci.

BĂTRÂNA: Copii? Nepoți?

BĂTRÂNUL: Nu...

BĂTRÂNA : Nimeni în viața dumneavoastră?

BĂTRÂNUL: Depinde din ce unghi priviți, doamna mea... pot să vă spun doamna mea?

BĂTRÂNA: Așa mi-ați spus de la început.

BĂTRÂNUL: Da?

BĂTRÂNA: O, da.

BĂTRÂNUL: Îmi cer scuze, doamna mea, că nu v-am cerut acceptul să vă spun doamna mea (*râd*).

BĂTRÂNA: Din toate unghiurile.

BĂTRÂNUL: Privind din perspectiva președintelui de asociație, sunt un bărbat singur, cu câteva obiceiuri zilnice, care își plătește întreținerea, stă uneori seară la balcon și fumează pipă, nu face mizerie, nu face zgomot, salută pe toată lumea, într-un cuvânt, pe cât de vizibil, pe atât de invizibil.

BĂTRÂNA: Înseamnă că sunteți un om fericit.

BĂTRÂNUL: Depinde din ce unghi priviți, doamna mea...

BĂTRÂNA (*râde*): Oh, nu spuneți iar asta.

BĂTRÂNUL: Pot să fac o observație?

BĂTRÂNA: În ce mă privește?

BĂTRÂNUL: Da, în ce vă privește.

BĂTRÂNA: Vă ascult.

BĂTRÂNUL: Dumneavoastră vorbiți foarte puțin, doamna mea.

BĂTRÂNA: Nu e adevărat. Mai degrabă, atunci când am ocazia, îmi place să ascult.

BĂTRÂNUL: Și mie îmi place să ascult, mai ales știrile la Radio România Actualități. Dau știri din țară, de peste tot, îți poți face o părere cu privire la starea națiunii.

BĂTRÂNA: În cazul în care te interesează.

BĂTRÂNUL: Sunt soldat, doamna mea, am fost instruit să fiu vigilent.

BĂTRÂNA: Fără doar și poate.

BĂTRÂNUL: Acum câteva luni, un puști obraznic v-a smuls geantă din mână și a fugit cu ea...

BĂTRÂNA: Am găsit-o acasă în fața ușii, o fi fost vreun șugubăț din aceia care vor doar să se joace.

BĂTRÂNUL: Șugubățul s-a ales cu urechile rupte, doamna mea...

BĂTRÂNA: Nu se poate, tot dumneavoastră?

BĂTRÂNUL (*mândru*): Tot eu.

BĂTRÂNUL: Vă mulțumesc, atunci. Sau, nu știu cum să vă mulțumesc.

BĂTRÂNUL: În niciun fel, doamna mea. O faceți deja, vorbind cu mine.

BĂTRÂNA: De fapt, nu prea vorbesc de felul meu. Sunt singură de mulți, foarte mulți ani. Am avut cu răposatul o fiică, a plecat în Australia. Mă mai sună din când în când. Știți, am doi nepoți, sunt deja mari. Pe unul îl cheamă Jim, pe celălalt Rick. Nu i-am văzut încă și probabil nu o să-i văd niciodată. Situația asta mă întristează uneori, însă m-am obișnuit cu gândul. La vârsta noastră, e singurul lucru care ne mai rămâne, să ne obișnuim cu gândul.

BĂTRÂNUL: Adevăr mare spuneți, doamna mea...

BĂTRÂNA: Acasă, am o vecină cu care mă mai întrețin, doamna Elena. Mai bem uneori cafeaua dimineața, mai bârfim. Dar atât. Nu-i place să iasă în parc, în general nu prea iese din casă. Spre deosebire de mine, are soț, are și față cu soțul ei și nepoții în întreținere, e ocupată până peste cap. Nu cred că aș putea să-mi asum, astăzi, atâtea răspunderi. Mi-e atât de bine cu porumbii mei, cu gândurile mele.

BĂTRÂNUL: Am înțeles, doamna mea. Atunci, vă rog să îmi permiteți să mă retrag și sper că incidentul cu pasărea nu v-a supărat prea tare. Noi, soldații, suntem câteodată sclavii excesului de zel. În urmă acțiunilor noastre rămân victime colaterale.

BĂTRÂNA: Am spus ceva care să vă supere?

BĂTRÂNUL: Nu, niciodată.

BĂTRÂNA: Atunci... pot să vă rog să mai stăți cu mine?

BĂTRÂNUL: Puteți să nu mă rugați, doamna mea, iată, rămân...

Se așază, el scoate din buzunar o pipă și încearcă să o aprindă.

BĂTRÂNA: Ah, Petrică, trebuie să renunțați la obiceiul acesta găunos...

BĂTRÂNUL: La care din ele, doamna mea?

BĂTRÂNA: La fumat. Fumatul ucide prematur, să știți.

BĂTRÂNUL: Doamna mea, șansa mea de a mă duce prematur s-a cam dus, am și uitat de când.

BĂTRÂNA: Șansa dumitale de a vă duce prematur abia se ivește. Abia v-am cunoscut, nu vreau să vă pierd.

Bătrana duce mâna la gură, uimită de ce a spus; Bătrânul rămâne cu pipa suspendată în aer. El se ridică, pune pipa înapoi în buzunar, duce o mână la spate, iar pe cealaltă o întinde.

BĂTRÂNUL: Doamna mea, dansezi?

BĂTRÂNA (*rușinată*): Aici? Mais vous etes fous!

BĂTRÂNUL: Dansați sau aprind pipa și trag din ea, până din ea nu mai iese fum, ci mult încercata mea viață.

BĂTRÂNA: Domnule, fiți rezonabil, ne vede lumea.

BĂTRÂNUL: Ha! Păi să ne vadă, doamna mea. Oamenii merg pe stradă grăbindu-se la masă, sau grăbindu-se la serviciu, sau grăbindu-se aiurea, oriunde și astfel devin mici și neinteresanți... Noi nu suntem așa.

Începe să fredoneze un cântec. O privește fix pe Bătrână, ține mâna în continuare întinsă. La un moment dat, după îndelungi ezitări, i-o apucă, se ridică greoi și dansează... într-un final își lasă capul pe umărul lui. Lumea trece nepăsătoare

POVESTEA 7. THE MIGHTY END

Pe aceeași bancă în parc. Personajul de la început ("Forest Gump"), ține pe genunchi cutia de bomboane. O privește, privește la public. Lângă el se așează o doamnă, pe celălalt colț al băncii. O doamnă oarecare. Îi vorbește fără să o privească

FOREST : Am iubit-o, iar femeia aceea mă iubea pe mine. Ne întâlneam rar, foarte rar – ea era căsătorită, avea un copil, o familie, prieteni... reușea foarte greu să găsească vreun moment în care să rămână singură, ca să ne putem întâlni. Comunicam prin e-mail, foarte rar la telefon, când mă recomandam că sunt de la firma de asigurări. Dacă era singură râdea. Dacă nu era singură îmi spunea, "lăsați că mă mai gândesc". De pe telefon, din mașină la semafor, de la birou, când putea îmi trimitea mesaje iar eu îi răspundeam; consumam amândoi o iubire imposibilă. Și înainte de toate una secretă. Eram atât de atenți, atât de suspicioși și de precauți încât mă întrebam uneori dacă nu cumva se întâmplă totul doar în imaginația mea. Dacă nu cumva jucam într-o piesă fără să-mi dau seama. Dacă nu cumva, după atâtea vieți și povești inventate, mă insinuasem fără să vreau într-una. Iar când reușeam să ne vedem... când reușeam să ne vedem se schimba axul pământului. Istoria lumii pornea de la o nouă pereche Adam și Eva, pornea de la noi. Sau așa ni se părea nouă. În patul în care ne iubeam rămâneau urme adânci... nu erau urmele trupurilor noastre împreunate, ci urmele a secole întregi de refuzuri, condiționări și interdicții. Obișnuia să-mi spună : „Știi Ștef , dacă ar da cineva foc după noi, cred că ar arde nu doar cearșafurile astea asudate, cred că ar arde toată specia umană. Și cred că s-ar face dreptate.” Mă gândesc că asta e singura slăbiciune a unei mari iubiri – aceea că după ea nu arde totul. Rămân reziduuri care au un miros insuportabil și care nu mai folosesc nimănui. Nimănui. Lumea e tot plină de astfel de reziduuri și printre ele ne strecurăm și noi. Până într-o zi când s-a îmbolnăvit. Incurabil. Era internată la Fundeni. "Vreau să te văd", îi scriam în mesajele private. "Nu se poate", îmi răspundea, "ei sunt aici cu mine". "O să vin la o fereastră, o să cânt o romanță – toți or să creadă că e pentru vreo sora medicală, dar o să fie pentru tine. Ba nu, o să mă îmbrac în medic și o să mă prefac că te vizitez. O să fac pe deșteptul, o să le spun să iasă că trebuie să te examinez și când vom rămâne singuri o să te sărut pe san – pe sânul bolnav. O să crească altul, sănătos, o să aibă pe el tatuat un fluture care cântă la trompetă. Sau ceva de genul ăsta. Ba nu, o să mă transform într-un virus, o să vin și o să te vindec. O să intru în sistemul tău imunitar, o să-i caut celulele rebele și o să le dobor – una câte una – cinic și rece, până la ultima". Îi scriam tâmpenii. Ea râdea. Spunea că am amuzament. Aveam. Cu amuzamentul ăsta îmi venea să-mi pocnesc capul de zidurile albe. Căci acolo, în parcare mare și albă din fața spitalului mi-am petrecut ultimile luni, privind spre fereastra salonului în care mi-am închipuit că este internată. I-am scris așa până a murit. Ultimul ei mesaj a fost ăsta : „Ștef, când o să scrii despre noi doi (pentru că dacă nu o faci, mori, iar tu nu vrei să mori), scrie ca și cum n-ar fi fost, ca și când nu s-a întâmplat niciodată. Scrie ca și cum am fi fost amândoi pe scenă, la premieră, iar sala ar fi fost goală. Scrie ca și cum tu nu ai iubit niciodată, ca și cum ți-ai fi dorit atât de mult asta încât a trebuit să o inventezi. Să o scrii tot timpul. O dată și încă o dată. Scrie ca și cum tu nu exiști însă era atât de mare nevoie de tine încât a trebuit să te inventezi.

Apoi la final scrie, final. O poveste dacă nu se termină nu e o poveste. Așa, ca a noastră”. Acela a fost ultimul ei mesaj. Are o cruce mare, gri, pe care scrie “nimic”.

Muzică de final, pana se ridică de pe piciorul lui și pleacă mai departe în zborul ei după alte povești

FINAL